

พระราชบัญญัติคนเข้าเมืองแก้ไขเพิ่มเติม
พุทธศักราช ๒๔๗๕

พระราชบัญญัติ ป.ร.

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้า
เจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า
โดยที่สภาผู้แทนราษฎรถวายคำปรึกษาว่า สมควรแก้ไข
เพิ่มเติมบทบัญญัติมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง
พุทธศักราช ๒๔๗๐ และมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติคน
เข้าเมืองแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๔

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ด้วยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎรโดยบทมาตราดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติคนเข้าเมืองแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พ.ศ. ๒๔๗๖ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เติมข้อความสนองอนุมตราต่อไปนี้นำเข้าในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พุทธศักราช ๒๔๗๐ และมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมืองแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๔ เป็นอนุมตรา ๗ และ ๘ คือ

“(๗) บุคคลอายุต่ำกว่ายี่สิบปีที่มีได้มากับบิดาหรือมารดา เว้นแต่ในกรณีที่ได้รับอนุญาตจากกระทรวงมหาดไทยอยู่ก่อนแล้ว

(๘) บุคคลที่มีอายุสิบสองปีหรือกว่านั้นขึ้นไป ที่อ่านและเขียนหนังสือไทยหรือหนังสือภาษาของตนไม่ได้”

ประกาศมา ณ วันที่ ๒๖ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๗๕ เป็นปีที่ ๘ ในรัชกาลปัจจุบัน

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พระยามโนปกรณนิติธาดา

นายกรัฐมนตรี

คำแถลงนโยบายเรื่องแก้พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง

รัฐบาลเห็นสมควรแถลงนโยบายให้ประชาชนทราบว่า ในการที่ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ออกพระราชบัญญัติ และกฎกระทรวงมหาดไทยแก้ไขเพิ่มเติมในเรื่องคนเข้าเมือง ทั้งนี้ไว้ด้วยความรังเกียจชนต่างด้าวที่เข้ามาอาศัยพึ่งพระบรมโพธิสมภารอยู่ณบัดนี้หรือจะเข้ามาต่อไป แต่ว่าฐานะของการเศรษฐกิจเวลานี้ย่อมเป็นที่ทราบกันอยู่ทั่วไปแล้วว่าตกต่ำได้เริ่มตกต่ำมานานแล้ว ยังกำลังตกต่ำอยู่ณบัดนี้ และยังคงตกต่ำอยู่ต่อไป ไม่มีใครที่สามารถจะทำนายได้ว่าจะอยู่อีกนานเพียงใด ควรเป็นที่เข้าใจด้วยว่า การทิ้งนมิใช่เป็นการภายใน เป็นเหตุที่เริ่มมาแต่ภายนอก กระทบมาถึงประเทศเรา เหตุการณ์ทั้งนี้ให้ผลที่ร้ายยิ่งอย่างหนึ่งคือ กระทบความฝืดเคืองในอาชีพทั้งปวง เพื่อบรรเทาความฝืดเคืองทั้งนี้ ก็คิดว่าอย่างหนึ่ง คือบรรเทาความแข่งขันให้น้อยลง และเพื่อบรรเทาความแข่งขัน จึงคิดจำกัดคนที่เข้ามาแข่งขันให้น้อยลง วิธีการตั้งนี้ประเทศอื่นบางประเทศกวดขันจนถึงปิดประตูเสียทีเดียว แต่รัฐบาลเห็นว่าเพื่อความละมุนละม่อม จึงได้เพียงแต่กำหนดวิธีการให้คนเข้ามาน้อยลงและได้เข้ามาแต่คนดี ดังปรากฏนัยอยู่แล้วในตัวพระราชบัญญัตินั้น